

været Uoverensstemmelse med dette Thing, havde man jo slet ikke behøvet at komme til dette Spørgsmaal —, men det var ikke Flertallets Vota mod Ministerierne, der styrkede dem, det var manglende Støtte i Landstinget. I den Henseende tror jeg, Forholdene have væsentlig forandret sig. Den nuværende Regjering kan i den Retning have en begrundet Forventning om at finde en aldeles ubetinget Støtte hos det andet Thing i Hændelsen af, hvad der paa een Gang er Regjeringens og Landstingets Ret efter deres Opfattelse. Og skjøndt det lille Mindretal, som sidder her i Thinget, jo kun i meget ringe Grad vil kunne faae Indflydelse paa denne Konflikts Udvikling, tror jeg at kunne sige, ikke alene paa mine egne, men paa mange Meningsfællers Vegne, at da Ministeriet i denne Kamp staar som Bærer af, hvad vi betragte som den rette konstitutionelle Maxime, ønske vi at give Ministeriet paa dette Omraade den fuldeste og loyaleste Understøttelse. Vi have gjort det fra den Dag, Ministeriet begyndte sin Virksomhed, og vi agte at blive ved dermed, uagtet der turde være et og andet Punkt, paa hvilket vi kunne fjerne os i vore Ønsker fra den nuværende Regjering, snart med Hensyn til Soldspørgsmaalet, snart med Hensyn til militære Straffelove, snart med Hensyn til en Jernbane, eller hvad det nu ellers kan være; men det er for os ikke det Vigtigste. Vi betragte det som Hovedopgaven i dette Dieblit at faae udfjæmpet den Kamp, som de Herrer have reist, og indtil denne Kamp er udsættet, vil en Regjering, der staar paa det Grundlag, som den nuværende har stillet sig paa, møde ogsaa fra vor Side den fuldeste og loyaleste Tilslutning. — Dette er maaske det sidste Tidspunkt, hvor Folkethinget kommer til at forhandle om denne Finantslov. Der er Ingen, som kan forudsæ, hvorvidt den nogensinde vender tilbage til os, og dette sidste Dieblit kunde derfor være stiftet til at rette en alvorlig og indtrængende Opfordring til hver Enkelt om dog nu at gjøre sig klart, hvad det er, han foretager sig i det Dieblit, han sidste Gang giver sin Stemme over dette Lovforslag, og hvor vanskeligt det vil være for ham senere at vende tilbage, naar dette Skridt er taget (Afbrudelse). Men vi vide jo kun altfor godt af mange Aars Erfaringer, at slige Udtalelser ere fuldstændig frugtesløse, og som Følge deraf afholde vi os ogsaa derfra; ligesom det overhovedet maa siges, at den Tid, vi optage i Debatten, og den Kamp, vi reise mod de Herrer's Beslutninger, vist ikke skal sætte dem graa Haar i Hovedet; ved de fleste Leiligheder anse vi det for rettere, at give dem fuldstændig frit Spil, og det er kun, naar vi se den dybe Bedrøvelse, som vor Fraværelse undertiden fremkalder hos dem — saaledes som da de sluttede den forrige Samling med en antiministeriel Resolution —, at vi igjen lade os bevæge til at deltage i en Forestilling, hvor vi søle, at vi væsentlig kun fungere som

Statister, i alt Fald for saa vidt angaar Udsaldet af Afstemningerne i denne Sal, medens vi rigtig nok haabe, at de Ord, som nu og da lyde fra os, maa kunne gaa ud over den Sals Grændse og der yde Bidrag til at vedligeholde Overbevisningen om, at i den Kamp, som føres, er der meget alvorlige og betydningsfulde Interesser paa Spil, og at disse betydningsfulde Interesser ere ulige mere værdt end Flertallets Trang til at komme i Besiddelse af Magten. Vi staa i Begreb med et spænde vor Forsætning paa en Kraftprøve, om hvis Udsald det endnu er umuligt at sige Noget, men hvorom vi alle kunne sige det, at Prøven anstilles, ikke fordi Folket er underkøvet, ikke fordi den menige Mand i Danmark ikke nyder Frihed, ikke fordi han ikke har Ret til at deltage i det offentlige Liv, ikke fordi Folkethinget ikke kan gjøre sin Indflydelse gjældende, men fordi det bliver anset for en Nødvendighed, at den Frihed, der er givet os, tillige skal medføre Udkomst til Magten for dem, som raade over Flertallet i dette Thing.

Bojfen: Jeg ønsker kun at værge mig mod en Misforstaaelse af mine Ord, som den ærede sidste Taler (Ville) gjorde sig skyldig i, naar han syntes at antyde, at jeg skulde have omtalt et meget anset Medlem af det andet Thing paa en mindre passende eller dog nedfættende Maade. Naar jeg har betegnet den Udtalelse, jeg sigtede til, som det nævnte Medlems politiske Testamente, er jeg meget mere tilbøielig til at slutte mig til den sidste af det ærede Medlems Betegnelser deraf end til den første, men Forskjellen er, at Opfattelsen er forskjellig af den omhandlede Udtalelses Indhold, og dertil vil han vistnok indrømme mig, Ret. Det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en anden Misforstaaelse af mine Udtalelser, som jeg ogsaa ønsker at berigtige, og det var den, at han sagde, at jeg skulde have betegnet flere eller færre af de Vædringsforslag, Flertallet har fremsat, som Midler til at gjøre Ende paa Konflikten. Det ærede Medlem vil, naar han gjenmemleser mit Foredrag, finde, at jeg ikke derom har sagt et eneste Ord. Jeg har talt om Berettigelsen til at negte lovhjemlede Udgifter, og det har jeg sagt, at denne Ret i Principet maa fastholdes, og at dens Anvendelse kan være nødvendig for at fremkalde en Afgjørelse; men jeg har netop med Hensyn til de Punkter, vi her forhandle, udtrykkelig værget

Rettelser.

Sp. 3627, L. 21 f. o.: „28 Mil“ læs; „22 Mil“.
— 3639, L. 1 f. o.: „han“ læs: „jeg“.